

Hoe je krijgt wat je verdient

Jos Pierreux

Hoe je krijgt wat je verdient

© 2017 – Jos Pierreux & Uitgeverij Vrijdag
Jodenstraat 16, 2000 Antwerpen
www.uitgeverijvrijdag.be

Omslagontwerp: Mulder van Meurs
Foto omslag: Gavin Dunbar, naar *Tomorrow man made by the sea* van
Catherine François
Vormgeving binnenwerk: theSWitch, Antwerpen

NUR 330
ISBN 978 94 6001 524 3
D/2017/11.676/338

e-boek
ISBN 978 94 6001 539 7

Niets van deze uitgave mag door middel van elektronische of andere middelen, met inbegrip van automatische informatiesystemen, worden gereproduceerd en/of openbaar gemaakt zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Weet je wat het is, schattebout?
Als jij me mag, vinden je dochters me fout.
Weet je wat het is, stuk verdriet?
Als je dochters me mogen, dan jij weer niet.

Proloog

‘U bent er dus zeker van dat het de man op deze foto was die u heeft gezien?’

De Knokse inspecteur Luk Borré keek sceptisch naar de volslanke vrouw achter het aanrecht. Zij staarde over de spoelbak door het venster en droeg een met bloemen bedrukte schort waarvan de linten in haar middel sneden.

‘Ja.’

‘Absoluut zeker?’

‘Ik heb het heus niet gedroomd!’

Borré zuchtte berustend, schoof het kiekje in een plastic omhulsel en stak het geheel in een dossier dat in zijn aktetas verdween.

‘Aan welk raam stond u precies toen u hem zag?’

De dame slofte naar de gang en nam de trap naar boven. Daar bleef ze voor een van de vensters staan en wees met haar vinger. Dan keerde ze, steeds zonder iets te zeggen, terug naar beneden. De speurder bleef achter.

Het raam keek uit op het kerkhof.

Hij kon duidelijk de zerken onderscheiden. Men was een nieuwe put aan het graven. Daar zou straks iemand begraven worden. Voor de arbeiders was het niet meer dan een job. Borré kon de onverschilligheid van hun getaande gezichten lezen.

Met weifelende stappen begaf hij zich terug naar de vrouw die opnieuw in de keuken aan de slag was gegaan. De speurder bleef in de deuropening staan en kuchte om haar aandacht te trekken.

‘U begrijpt dat ik mijn twijfels heb.’

Een blozend gezicht draaide zich naar hem toe.

‘Ik heb hem echt gezien.’

‘Maar dat is bespottelijk, mens!’ De speurder moest een vloek onderdrukken. ‘De man op de foto is dood. Ik was er verdorie bij toen hij crepeerde.’

‘Dat is mogelijk,’ zei de vrouw. ‘Toch was hij het!’

Hoofdstuk 1

Alsof de duivel ermee gemoeid was, stierf die nacht Pierre Godart, mijn echtgenoot.

Jaren geleden begaf Pierre zich naar het appartement van Luk Borré. Pierre, die onvruchtbaar was, verdacht mijn collega ervan de biologische vader te zijn van mijn kind. Ten onrechte. Ik was immers zwanger geworden na een verkrachting. Mijn echtgenoot zag zijn vergissing in, maar sukkelde over de reling van het balkon. Hij kon zich nog net aan de onderste staak vastgrijpen. In de vooravond had het licht geregend. Nadien was het gaan vriezen. Zijn conditie was deerniswekkend. Pierre was een zakenman, geen atleet. Niet verwonderlijk dat hij moest loslaten.

Een lang verhaal dat eerder verteld werd.

Sindsdien lag Pierre in een onomkeerbare coma.

Toch kwam zijn overlijden abrupt en onverhoeds. Er waren geen tekenen dat het slechter met hem ging. Zijn toestand leek zich, na een periode van ups en downs, eindelijk te hebben gestabiliseerd.

Nu stond ik in de woonkamer van onze villa aan een ziekenhuisbed, mijn handen rustten op de lakens en Pierre ademde niet meer. De geneesheer die ik inderhaast liet komen, had ik blijkbaar tijdens een of andere kluskarwei gestoord. Hij droeg een afgedragen jeans en een vaal T-shirt. Aan de bovenkant stak er een donkere pluk haar bovenuit. Hij had injecties gegeven, de maag leeggepompt en met elektrische schokken geprobeerd het hart van de patiënt weer op gang te krijgen. Tevergeefs.

Pierre Godart was gestorven. Dat moesten wij aanvaarden. De arts en ik. De wetenschap en de liefde.

Heel even overviel mij het gevoel dat ik door Pierres dood een schriftje dichtsloeg en aan de eerste maagdelijke pagina's van een volgend begon. Schaam je, dacht ik. Maar de gedachte liet zich niet verdringen.

Het ziekbed had lang aangesleept en het leven met een patiënt is een leven in de schaduw. Nogal een opgave voor een vrouw die de zon aanbad! Sinds zijn val had ik van Pierre Godart niets anders gekregen dan getob, werk en narigheid – terwijl hij mij eerder overlaadde met genegenheid en cadeautjes. Eenzaamheid in plaats van aandacht. In het begin van zijn ziekbed kwam iedereen langs, werd ik gesteund, aangeemoedigd, geholpen. Maar dat veranderde. Pierres immobiliteit was een wurgtouw dat allengs om de nek van ons sociale leven hing en kromp als hennep in de regen.

Toen het pas gebeurd was, spraken mensen over niets anders dan over het onheil dat mij overkomen was. Terwijl ik hongerde naar een normaal gesprek. De opvallendste trends in de komende zomercollectie, de roddels, de places to be... Al die oppervlakkige dingen die mijn leven tot dan beheerst hadden.

Schat toch, we willen je met die onzin niet vervelen. Niemand verwacht dat je op dat feestje verschijnt. Blijf lekker thuis en trek aan wat je in je kast vindt.

Later, toen ik mijn zorgen, angsten en bekommernissen wél wilde delen en wegcommuniceren, begon men mij te ontlopen.

Let op, daar heb je Mariëtte! Wat érg voor dat mens, maar ik heb aan mijn eigen miserie nu éventjes genoeg.

Ik raakte afgezonderd van het leven. Dat ongeluk was een barst in de tijd gebleken. Een smalle gleuf die opdook en allengs dieper en breder werd. Onoverbrugbaar. Een afgrond waar ik niet in durfde te kijken.

Bizar genoeg voelde ik een lichte triomf nu bleek dat ik Pierre zou overleven. Liefde is niet enkel omarmen. Elke

partner wil ook omarmd *worden*. Daar was ik lang verstoken van gebleven. Te lang voor een gezonde jonge vrouw. Gemiste kansen, verloren verwachtingen. Gesprekken die nooit gevoerd werden, ruzies die niet konden worden bijgelegd. Behoeftes die niet ingevuld raakten. Onderdrukte driften, lichamelijke frustratie. Attenties die ik nimmer kreeg.

Klinkt dat egoïstisch?

Couperus schreef dat een gezond egoïsme nodig is voor de mens, als brood en water. Voor mij was liefde jarenlang enkel geven – waardoor ik allengs heftiger snakte naar ontvangen. Bleek dat ik mijn ziel en mijn lichaam verkocht had aan iemand die weigerde te sterven. Een zombie.

‘Het is voorbij.’

Een kortsluiting tussen taal en besef. Er verstreek een onbekende hoeveelheid tijd voordat mijn hersenen de mededeling van de geneesheer konden interpreteren. Terwijl ik toch op voorhand wist wat er gezegd zou worden.

De arts had een onrustige blik toen hij me de onomkeerbare melding deed.

Vreemd, per slot van rekening maakte slecht nieuws brengen deel uit van zijn werk. Ik zou al snel ondervinden dat het de blik was waarmee men naar iemand keek die de dood op visite had gekregen. Alsof men bang voor me was, afstand wou houden. Dacht men dat miserie besmettelijk was? Er sprak ook nieuwsgierigheid uit hun ogen. Ging ik er onderdoor? Of gebeurde het tegenovergestelde? Dat ik van mijn nieuwe vrijheid zou genieten. Klaar om je aan de schandpaal te nagelen!

Na zijn mededeling – zo snel menselijk gezien aanvaardbaar was – had de geneesheer mij een hand gegeven en gedag gezegd.

De rekening zou zijn secretaresse opsturen.

Onmiddellijk nadat de arts vertrokken was, pakte ik mijn agenda en zocht een paar nummers op. Mensen die ik zo vlug mogelijk van het gebeuren op de hoogte wou brengen. Dan was die opgave ook achter de rug.

‘Ik heb slecht nieuws,’ zei ik.

‘Wat erg,’ reageerde de een.

‘Innige deelneming.’

‘We leven met je mee.’

Afgezaagde zinnestjes, alledaagse woorden van troost die meteen verkruimelden, absoluut, maar was er iets anders?

Elk gesprek was als een wagen die zonder benzine viel. Haperde. Brak voortijdig af. Zinloos om over koetjes en kalfjes te beginnen. Totaal zinloos.

De laatste die ik contacteerde, was een jeugdvriend van Pierre.

Iemand die ik amper kende. Eer we elkaar – quasi letterlijk – tegen het lijf liepen, had mijn echtgenoot immers een leven achter de rug. Van mijn kant hetzelfde, maar in het kwadraat. Wat dacht je? Een dertigjarige agente met een cupmaat die tussen de D en de E zweefde en een lichtelijk verwijfd uitzijnde, zesentwintigjarige zakenman die met zijn butler in Het Zoute resideerde. Een vrijgevochten meid die met haar motor door de polders scheurde en een conservatieve handelaar die op de achterbank van zijn Bentley mails nakeek om geen tijd te verliezen. Tegenpolen worden onmogelijk op elkaar verliefd als ze niet eerst vergeefs van meer voor de hand liggende combinaties geproefd hebben. Toen we elkaar voor het eerst zagen, was het alsof we bij het oversteken van een weids plein gelijktijdig geraakt werden door de bliksem. Het was een verliefdheid die onze harten in bezit nam als een tsunami het strand. Onstuitbaar en meedogenloos de hindernissen verslindend die op zijn weg kwamen. Een paar weken na onze ontmoeting verhuisde ik van mijn tochtige huurflat

naar zijn mondaine villa. Een paar maanden later hadden we elkaars naam op onze schouders getatoeëerd.

Zo snel kan geluk gaan. Voorbij zijn.

Pierres jeugdvriend vloekte.

Daar nam hij uitgebreid zijn tijd voor. Daarna stak hij een verhaal af waarin hij een van de laatste keren dat mijn echtgenoot en hij samen waren reconstrueerde. Blijkbaar was het duo zo dronken dat ze op de locatievoorziening van hun iPhone beroep moesten doen om te weten waar ze verzeild waren geraakt.

We lachten. Je hoorde hoe vals dat klonk.

‘Hij had jou toen net leren kennen,’ zei de man, nadat de stilte als een meteoriet op de lijn was gevallen. ‘We struinden van dancing naar club, we werden omsingeld door de mooiste meiden en hij had het de hele avond alleen maar over jou, Rette.’

Ik heet Mariëtte, zei ik dat al? Vroeger noemde iedereen mij bij mijn bijnamen. Retteketet. Rette. De laatste jaren hoorde ik dat nog amper. Terwijl het woord vroeger voor de volwassen vrouw als een scheldnaam klonk, gleed het nu als lauwe zalf in mijn oren. Dat is wat nostalgie met een mens doet: haasten om de radio luider te zetten omdat er een hit op de playlist staat waarvoor je in je puberteit de neus ophaalde. Milli Vanilli, Mo-Do. ‘Wind of Change.’

‘Als hij zo gek op me was,’ zei ik tegenstribbelend, ‘waarom ging hij dan met jou op stap?’

‘Jongens onder elkaar. Je weet hoe dat gaat, Rette.’ Er verstreek een onbepaalde hoeveelheid tijd waarna Pierres vriend plots overdreven ernstig klonk: ‘Geloof me, meid. Jij was het beste wat Godart ooit is overkomen.’

‘Mmm,’ zei ik.

‘Met jou was hij gelukkig.’

‘Mmm.’ Mijn stem trilde als een toonvork.

‘Ik weet zeker dat hij wil dat je verder gaat met je leven.
Hou je naald in de groef, Mariëtte. Doorgaan.’
Ik haakte in. Wat had ik nog kunnen zeggen? Bedankt?

Hoofdstuk 2

‘Nog wat zalm? Er is meer dan genoeg.’

Terwijl hij over een antwoord nadacht, wreef Luk Borré even over zijn buik. Die zat wat minder strak dan een maand eerder. Lijnde de speurder? Dan toch niet fanatiek. Toen de zomer eraan kwam, had hij ervoor gezorgd dat hij een paar kilo's afviel. Water drinken, bewegen, rustig eten – en veel zondigen! Vandaag had hij een uitgebreid ontbijt genoten, met roerei, worst, vis, tomaat en champignons.

Maar zonder sauzen.

Terwijl Rena afruimde, stond Luk recht, schoof de schuifdeur open en stapte naar buiten. Een voorbijganger die toevallig omhoog staarde, merkte hoe op het terras van een appartement op de bovenste verdieping van een chic flatgebouw een man van middelbare leeftijd verscheen die een witte, bijna doorzichtige linnen Blanc Du Nil-zomerbroek droeg en een bijpassend hemd.

Vijf verdiepingen lager hoorde hij zijn favoriete geluid: het zacht ruisen van de branding, slechts onderbroken door het gekrijs van een meeuw.

Het was vloed: het water van de Noordzee zou nog een tijd opkomen.

Een normale ochtend. Een stel dat aan het ontbijt zit. De vrouw aan de vaat, de man die een luchtje schept. Zo stereotiep! Op de achtergrond draait Radio Paradijs 'Father and Son' van Cat Stevens.

Dan komen dingen in beweging. Er wordt tegen een keitje getrapt. Een steentje dat gaat rollen, een ander keitje meeneemt en een lawine veroorzaakt – zonder dat je er erg in hebt. Terwijl het onder je neus gebeurt.

In dit geval: onder het reukorgaan van de Knokse speurder Luk Borré.

Op het strand, dat langzamerhand smaller werd, stond een vader met zijn zoontje te vliegeren. Een speeltuig dat reclame maakte voor het biermerk Jupiler. Vader was met zijn rug in de wind gaan staan, had het kind de vlieger omhoog laten houden, was achteruit gelopen en had de draad laten vieren. De knaap keek verveeld toe hoe de volwassene aan beide touwen stond te sleuren in een poging het ding in de lucht te houden.

Borré zag het een tijdje aan. Tot een dertiger zijn aandacht afleidde. Hoewel het zacht weer was en men geen regen voorspelde, was die gekleed in een leren jas tot op zijn knieën. Niet bepaald een geschikte outfit voor de Knokse catwalk.

De man liep in snel tempo, doelbewust. Hij stak de dijk over en begon door het mulle zand te ploeteren, zonder zijn bottines uit te trekken. Zijn verweerde jeans was aan de onderkant gerafeld. Hij liep in de richting van de waterlijn.

Toen herkende Luk Borré hem.

Het was Wannes De Graaf, de schilder. Borré had recent een expositie met werken van de man bezocht – en diens stijl (of juist: het gebrek eraan) was hem ten zeerste tegengevallen. De tentoonstelling was een ontzettend succes. Mede omdat de galerijhouder het listig aanpakte. Die verstuurde honderden uitnodigingen, trommelde een handvol bekende gezichten op, deelde lekkere hapjes uit en was kwistig met bubbels van een goed merk. De doeken verkochten als zoete broodjes, terwijl ze niet meer waren dan gescheurde affiches van shows, films en andere exhibities die De Graaf pretendeerde te hebben bezocht, geassembleerd met lichaamseigen producten, zoals plukken haar, nagelranden, bloed, sperma, excrementen... Het geheel vastgezet met een laag dikke verf.

Volgens Borré was het eerder gedaan – weliswaar niet in

deze combinatie. Het was de straatroofkunst van Mimmo Rotella *meets* bloedbeeldhouwer Marc Quinn *meets* het pasteuze van Bram Bogart.

De speurder besprak zijn theorie met Theo, een kunstkenner met ervaring, die gelijkaardige bedenkingen had. ‘Weet je waarom zogeheten artiesten ongestoord lijken te kunnen jatten?’ Borré schudde het hoofd terwijl hij een minigarnaal-kroketje van een zilveren schaal griste en in één keer in zijn mond schoof. ‘Omdat het onderwijsniveau achteruit gaat. Omdat een student amper nog esthetica krijgt. In de muziekwereld is diefstal zelfs een genre op zich geworden.’

Borré mocht Theo graag en lachte flauwtjes. ‘Sampling,’ merkte de speurder losjes op. Daar kwam de oesterman!

‘Die zogenaamde kunstenaars: ze zien zichzelf als anarchisten, maar in werkelijkheid zijn het kleine, sluwe commercianten, tot op het bot.’

De Graaf zelf schitterde op de tentoonstelling door afwezigheid.

Op die manier wakkerde hij de geruchten aan die over hem de ronde deden.

Roddels zijn voor een artiest belangrijker dan opleiding – en ze wegen zwaarder door dan recensies. Volgens sommigen ging de kunstenaar als een kluizenaar door het leven, anderen noemden hem ronduit een misantroop. Hij zou met een drankprobleem worstelen, amper licht verdragen, samenwonen met een wisselend aantal vrouwen waaronder een een-eiige drieling... Je kon het zo gek niet bedenken of het deed de ronde. Volgens Luk Borré was de man bovenal een gewiekst manipulator.

Een criticus die zijn werken ‘niet mooi’ had durven noemen, werd door Wannes De Graaf gecounterd en met de grond gelijk gemaakt in een van de schaarse interviews die de schilder gaf.

‘Mooi?’ had hij uitzinnig geschreeuwd. ‘Dat is voor mij een scheldwoord. Mijn werken zijn opzettelijk *niet* mooi. Van het begin af aan heb ik geprobeerd de virtuositeit uit te bannen. Mijn einddoel is totale lelijkheid. Dat mensen een werk van mij zien en in ontzetting achteruitdeinzen.’

‘Is het niet je taak als schilder...’

‘Penseelstreken op linnen, bedoel je?’ onderbrak een nauwelijks gekalmeerde De Graaf. ‘Hoe vaak is dat al niet gedaan? Kan ik mij toch niet meer mee bezighouden?’

Wannes kon het goed uitleggen, vond Borré. En als hij een obsessieve-compulsieve stoornis à la Howard Hughes had, dan genoot De Graaf nu toch van een opflakking van normaliteit, want hij liep nog steeds op het strand in de richting van de zee, duidelijk zichtbaar voor iedereen.

Ter hoogte van de vliegeraars schreeuwde Wannes De Graaf iets, ondersteund door brede handgebaren.

Borré kon niet horen wat de schilder blèrde, maar het bracht de vader uit zijn concentratie, waardoor hij met een ruk een van de touwen strakker trok. De vlieger steeg alsof hij zich klaarmaakte voor een looping, kantelde op het hoogste punt, dook naar beneden en boorde zich met de neus in het zand. De klap was zo hevig dat een deel van het doek van het skelet scheurde. De zoon tikte met de wijsvinger tegen zijn slaap, waarbij het niet duidelijk was welke van de twee volwassenen hij viseerde. Beiden, waarschijnlijk.

Nu bereikte de kunstenaar de waterlijn. Nog steeds hield hij niet in. Alsof hij, Mozes achterna, met een handgebaar de zee kon splijten en er een pad zou vrijkomen.

Wat doet die nu? dacht Borré. Zijn nekhaar prikte als een speldenkussen. ‘Rena! Kom kijken. Rena!!!’

‘Wat is er aan de hand?’

‘Wannes De Graaf die meent dat ie Jezus is die over het water kan lopen.’

‘Videokunst,’ zei Rena vanuit de keuken. Voor zo’n onzin liet zijn partner de vuile borden niet staan.

‘Ben je zeker?’

‘Nee.’

Borré keek rond. Nergens een camera te zien.

Ondertussen waadde de kunstschilder onverstoord door de lange lage golven. Schuimkoppen sloegen tegen zijn knieën stuk en spatten open. Tegen de elementen in liep Wannes een beetje gebukt. Waardoor hij aan een levende versie van ‘Tomorrow’s Man’ deed denken – het kunstwerk van een gestileerde mansfiguur naar het water toegebogen, dat zo’n honderd meter verder op een golfbreker stond. De maakster van het beeld wilde dat voorbijgangers zich vragen stelden als: wat doet dat sculptuur daar? waarom staat het met zijn rug naar de mensen? hoelang zullen de golven op het object inbeuken en hoelang zal het materiaal aan de zee weerstaan?

Hier gebeurde iets gelijkaardigs. Mensen die zich dingen afvroegen.

Op de dijk hielden wandelaars hun pas in terwijl ze naar het bizarre voorval keken. Sommigen staarden zonder stil te willen staan. Andere voorbijgangers werden nieuwsgierig naar het vervolg, drentelden besluiteloos rond of verzamelden zich. Gaven commentaar. Er ontstond stilaan commotie.

Het gevoel rees dat er iets verbazingwekkends te gebeuren stond. Iets schokkends. Camera’s, tablets en iPhones werden scherpgesteld. Steeds meer personen begonnen foto’s te maken en video’s op te nemen.

De laatste keer dat Borré een dergelijke opwindning van de dijk had voelen opstijgen, was toen een zeehond – het nonnenkaphoofd duidelijk zichtbaar – evenwijdig met de kustlijn van Het Zoute naar Heist zwom.

Het water kwam Wannes De Graaf inmiddels tot aan zijn middel.

Zijn bottines die vol waren gelopen en die hij voorttrok als een gevangenisbol, zijn jeans die aan zijn benen kleefde, de lange jas die als een sleep achter hem onder water dreef: het waden ging allengs moeizamer.

Niet zonder inspanning bereikte de kunstenaar een van de gele boeien die de zwemzone markeerden. Hij klampte zich aan het felgekleurde, drijvende baken vast tot hij voldoende evenwicht had herwonnen. Toen draaide hij zich naar zijn publiek en diepte met een theatraal gebaar een voorwerp op uit de zak van zijn regenjas. Een paar met elkaar verbonden blinkende ringen.

Waren dat handboeien?

Luk bevond zich wat ver om het duidelijk te zien. Maar daar leek het in elk geval op. Wat kon de kunstenaar in 's hemelsnaam met die attributen van plan zijn?

De Graaf bukte zich.

Klonk de schilder zichzelf met de enkel vast aan de ketting die de drijvende boei op zijn plek hield? En gooide hij nu met een bovenarmse beweging het sleuteltje weg?

Goed gek, dacht Borré die gespannen als een veer vanop zijn balkon stond te spieden. Wat moest dit voorstellen? Een performance? Of kreeg Rena straks toch gelijk? Was hij getuige van het maken van videokunst?

Nergens een camera te zien.

De zee rees nog steeds.

Hoe hoog zou het water komen waar De Graaf stond? Tot schouderhoogte? Hoger? Zou de kunstenaar dit avontuur overleven als hij niet losgemaakt werd?

De speurder voelde iets logs in zich afdalen, alsof er een lading beton in zijn torso geleegeerd werd. Het was alsof Borrés adem langzaam werd afgesneden. Er vielen druppels op de

reling van zijn balustrade en het duurde even voor de speurder doorhad dat het zweet was dat van zijn gezicht droop.

Toeschouwers sloegen de hand voor hun mond en versteenden. Een enkeling kukelde het strand op. Dacht hij de boeien los te wrikken? Luk Borré had krachtpatsers dat vruchteloos zien proberen. Als politieman had hij ervaring met die dingen, je kon makkelijker met blote handen ijzer breken.

Toen ging het onverwacht snel. Het drama dat in een hogere versnelling schakelde.

Wannes De Graaf haalde een tweede set handboeien boven, stelde die boven zijn hoofd tentoon alsof hij op Wimbledon de schaal had gewonnen, bukte zich en klonk in een soepele beweging zijn rechterpols vast.

Zijn kin stak nu nog amper boven de waterlijn uit. Aanrollende golven begonnen het dubbelgevouwen lichaam te overspoelen.

Kreten stegen op. Wat net nog een vraag was, werd nu zekerheid: Wannes De Graaf zou dit niet overleven. Wat net nog een kwestie van minuten was, was een zaak van seconden geworden.

De onrust rees in Borrés middenrif. Het leek alsof de tropisch houten planken onder zijn voeten werden weggerukt, alsook de roofing en het beton eronder. Het gevoel dat het hele terras er niet meer was en hij een oneindige val maakte.

De speurder begreep dat hij snel een beslissing moest nemen, de tijd drong.

Luk zag in dat De Graaf zou sterven, dat het leven van de kunstenaar zonder hulp verloren was.

'Draai het alarmnummer!' gilde Luk terwijl hij door de woonkamer scheurde.

'Welke hulpdienst moeten ze sturen?' vroeg Rena.

'Laat ze allemaal maar komen!'

De lift stond op een andere verdieping.